

tænkes på klokkeslettet for afholdelse af de faste gudstjenester på søn- og helligdage — skal det forstås på den måde, at der skal være enighed herom mellem sognets præst (præster) og menighedsrådet. I henhold til kgl. resolution af 28. januar 1885 kræves endvidere, at vedkommende biskop giver sit samtykke til nyordningen.

Det må imidlertid findes rimeligt, at spørgsmålet om fastsættelse af tidspunktet for de faste gudstjenesters afholdelse på søn- og helligdage overlades alene til et lokalt skøn, hvorfor bestemmelsen herom foreslås placeret under § 23 i forbindelse med andre tilfælde, hvor menighedsrådet selv træffer beslutning. Derimod må der til bortfald af sådanne gudstjenester eller disses henlæggelse til en hverdag fremdeles kræves enighed mellem sognets præst (præster) og menighedsrådet samt godkendelse af vedkommende biskop, således som det er foreskrevet i en kgl. resolution af 2. november 1971.

Bestemmelsen i § 24, pkt. c, hvorefter menighedsrådets samtykke kræves til, at der ved konfirmandundervisningen indføres nye autoriserede hjælpemidler, hviler på den forudsætning, at de ved konfirmandundervisningen anvendte hjælpemidler skal være autoriserede. Denne forudsætning svarer imidlertid ikke til de faktiske forhold, og bestemmelsen foreslås ophævet som forældet.

Bestemmelsen i § 24, pkt. d, 1. pkt., om at menighedsrådets samtykke kræves til, at der ved religionsundervisningen i folkeskolen indføres nye autoriserede hjælpemidler, er ligeledes forældet og foreslås ophævet.

For at tilpasse loven til de faktiske forhold er det i § 24, stk. 1, foreslået, at menighedsrådets samtykke til, at der anvendes en anden autoriseret liturgi eller andre autoriserede ritualer eller prædiketekster end de, der hidtil er anvendt, kun udkræves, når det drejer sig om *faste* gudstjenester.

Af samme grund er bestemmelsen om, at der skal indhentes tilladelse til at benytte andre autoriserede salmebøger og foretage mindre ændringer i liturgi og ritualer i § 25 foreslået indskrænket til kun at angå *faste* gudstjenester.

I overensstemmelse med fast praksis i en lang årrække vil præsterne ved de af dem afholdte *ekstraordinære* gudstjenester kunne foretage afvigelser fra gudstjenestens sædvanlige form uden at skulle indhente tilladelse fra vedkommende menighedsråd og biskop.

Til nr. 26, 27 og 31.

Da de kirkelige valglistes kun udarbejdes hvert fjerde år forud for valg til menighedsrådene, og da der ikke findes noget påbud om a'jourføring af valglisterne, forekommer det rigtigere at kræve, at de

pågældende skal opfylde betingelserne for at have stemmeret ved valg til menighedsråd.

Som følge af det under nr. 19 stillede forslag foreslås bestemmelsen i § 32, stk. 1, hvorefter en af de stemmeberettigede præster i forbindelse med et mindretal af de valgte medlemmer kan begære menigheds møde afholdt, ændret således, at denne ret fremtidig tilkommer en af de faste præster i forbindelse med et mindretal af de valgte medlemmer.

Til nr. 28.

Bestemmelsen i § 33 skal optages til revision i indeværende folketingsår. Revisionsbestemmelsen sigter til det ved lov nr. 155 af 8. marts 1968 indføjede pkt.: „Opslag skal foretages snarest muligt, men kan dog efter forud indhentet erklæring fra og forhandling med vedkommende menighedsråd, udsættes, hvis særlige grunde taler derfor.“

Ministeriet søger i nært samarbejde med biskopperne at gennemføre en mere rationel pastoratsinddeling under hensyn til, at befolkningstallene i landsognene falder støt, medens der foregår en tilsvarende tilflytning til de bymæssige områder. Ved sammenlægning og omannektering af sogne i landdistrikterne søger man oprettet pastorater på normalt ca. 1.500-2.500 indbyggere, medens man i bysogne regner med, at der bør være en præst for hver 4-5.000 indbyggere.

I overvejelserne om omannektering af sogne eller nedlæggelse af præstestillinger indgår mange forskellige forhold såsom sognenes udstrækning, geografiske beliggenhed, kommunale og stiftsmæssige tilhørsforhold, ligesom hensynet til eventuelle kirkelige modsætningsforhold må tilgodeses. Erfaringen viser, at ikke mindst i landsognene er befolkningen stærkt knyttet til deres kirke og deres præst, hvorfor der ofte tillige kommer stærke følelsesmæssige problemer frem, især i de sogne, der søges henlagt som anneks til bestående eller nyoprettede pastorater. Bl. a. derfor rejses spørgsmålet om sammenlægning som regel kun ved ledighed i en eller flere præstestillinger, og den endelige gennemførelse af sådanne omlægninger tager erfaringsmæssigt lang tid. Ministeriet har til stadighed ca. 40 sager af denne art løbende, og til hvilket tidspunkt den igangværende omannektering af sogne og nedlæggelse af præstestillinger vil være tilendebragt er det ikke muligt at sige.

Det foreslås derfor, at revisionsklausulen ophæves.

Til nr. 30.

Forslaget er en følge af det under nr. 19 stillede forslag.